

Dorința Lui este după mine

Este această exprimare plăcută a miresei în Cântarea Cântărilor expresia unei experiențe pe care și noi am făcut-o cândva în istoria tainică a vieții noastre cu Domnul?

Mireasa nu a putut totdeauna să spună așa. A venit ziua când contemplarea Mirelui a umplut inima ei: când ea pentru prima dată a recunoscut ceva din scumpătatea dragostei Sale și din frumusețea Numelui Lui, și a zis: »Dragostea Ta este mai bună decât vinul«, și, »Numele Tău este ca o mireasmă vărsată« (Cântarea Cântărilor 1,2-3).

El a început să însemne ceva pentru inima ei, dar însemna și ea ceva pentru El? Aceasta era întrebarea care preocupa inima ei. Ea știa ceva despre nevoile ei profunde: »Sunt neagră ... căci m-a ars soarele«. Ea știa ceva și despre desăvârșirea Lui, căci ea a zis: »Ce frumos ești, Preaiubitule« (Cântarea Cântărilor 1,16). Inima ei dorea după El, dar era posibil ca Unul așa de frumos să aibă vreun sentiment pentru una așa negricioasă ca ea? Ea exprimă dorința inimii ei prin cuvintele: »Să mă sărute cu sărutările gurii Lui«. Dacă mă iubește, atunci să-mi dea semnul dragostei Lui.

Și după aceea, pe parcursul istoriei ei, a venit momentul când ea a auzit vocea Preaiubitului ei, »Preaiubitul meu vorbea și-mi zicea: Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso« (Cântarea Cântărilor 2,10). Era chemarea personală a Mirelui. El răspunde dorinței inimii ei. El o face să știe că dorința Lui este după ea. El nu vrea să fie fără ea: »Scoală-te, iubito, și vino, frumoaso« (Cântarea Cântărilor 2,16). Și imediat vine răspunsul fericit al miresei: »Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a Lui« (Cântarea Cântărilor 2,16).

Este adevărat, că ea are o oarecare cunoaștere, că ea Îi aparține, dar gândul predominant în inima ei este, că ea are ceva de la El, că El îi aparține, »Preaiubitul meu este al meu«.

Dar pe parcursul Cântării Cântărilor mireasa face multe experiențe diferite, care o duc într-o relație strânsă cu Preaiubitul ei. Pentru un timp Mirele Se retrage și lasă mireasa în întuneric și singură (Cântarea Cântărilor 3,1-2). Mireasa caută pe Preaiubitul ei, dar nu-L poate găsi. Zadarnic străbate cetatea, El nu este acolo; zadarnic se informează la păzitorii cetății, ei nu o pot ajuta. Dar după ce ea a trecut de ei – când celelalte ajutoare eșuează, atunci El Însuși Se revelează în toată gloria Sa ca Mire și Împărat. Ea vede pe Împărat îmbrăcat în glorie și onoare, dar Mirele o vede »în ziua veseliei inimii Lui« (Cântarea Cântărilor 3,4-11). Și după ce El a revelat toată gloria Sa, El îi spune tot ce este ea pentru El: »Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai nici un defect.« (Cântarea Cântărilor 4,7).

Dar, vai, cu toată această prezentare minunată a gândurilor Sale cu privire la mireasa Sa, inima ei devine comodă și se mulțumește cu certitudinea dragostei Lui. Ea neglijează să răspundă glasului Lui, și El Se retrage, dar numai pentru ca să trezească din nou dorința ei după El. Când sentimentele adorm, atunci El le va trezi prin absența Sa. Ea Îi deschide, dar El a plecat; ea Îl caută, dar nu-L poate găsi; ea Îl strigă, dar El nu dă nici un răspuns. În cetate o întâmpină numai suferință și batjocură; Preaiubitul ei nu este acolo.

Dar lipsa Mirelui a înflăcărat din nou sentimentele ei; inima ei dorește să facă cunoscut slăvile Lui. Însoțitoarele ei o întreabă: »Ce are preaiubitul tău mai mult decât altul?« Imediat inima ei începe să se reverse în laudă pentru El. »El Se deosebește din zece mii ... și toată ființa Lui este plină de farmec« (Cântarea Cântărilor 5,10-16).

Inima ei este umplută de gloriile Lui, buzele ei vestesc lauda Sa. El Se înalță înaintea privirilor sufletului ei. Ea nu trebuie să mai caute mult după El, ea știe unde este El: »Preaiubitul meu S-a coborât la grădina Lui« (Cântarea Cântărilor 6,2); ea L-a găsit și adâncită în gloriile Lui

exclamă: »Eu sunt a Preaiubitului meu și Preaiubitul meu este al meu« (Cântarea Cântărilor 6,3). Au fost timpuri în care gândul ei principal era, »Preaiubitul meu este al meu«, El îmi aparține; dar acum gândul ei prioritar este »Eu sunt a Preaiubitului meu«, Îi aparțin.

Dar oricât de binecuvântate ar fi aceste experiențe, ea trebuie să cunoască și mai mult inima Mirelui ei. Înfățișarea Mirelui i-a umplut inima, și ea a dat mărturie înaintea altora despre gloriile Lui (Cântarea Cântărilor 5,9-16), dar acum ea poate savura bucuria mult mai profundă, să audă din gura Mirelui ce gândește inima Lui despre ea: »Ce frumoasă și ce plăcută ești, tu, iubito« (Cântarea Cântărilor 6,4 și 7,6). Ea povestește altora ce înseamnă Mirele pentru ea, dar El spune miresei, ce înseamnă ea pentru El. În taină El îi spune la ureche că ea este toată desfătarea Lui. El dorește ca ea nu numai să știe cât de frumoasă este ea pentru El, ci și cât de prețioasă este ea pentru inima Lui: »Dar numai una singură este porumbița mea, cea curată (textual: desăvârșită) ...« (Cântarea Cântărilor 6,9). Pot să fie și altele, dar din perspectiva Lui niciuna nu se poate compara cu mireasa Sa. Inima ei răspunde imediat cu o expresie de bucurie: »Eu sunt a Preaiubitului meu și dorința Lui este după mine« (Cântarea Cântărilor 7,10). Au fost timpuri în care ea putea spune cu mare bucurie »Preaiubitul meu este al meu«, apoi, când relația ei a devenit mai intimă, ea a spus »Eu sunt a Preaiubitului meu«, și în final, când ea află din gura Lui dimensiunea profunzimii dragostei Lui pentru ea, ea strigă plină de admirație, »Eu sunt a Preaiubitului meu și *dorința Lui este după mine*«.

Nu cunoaște fiecare credincios adevărat ceva din aceste experiențe? Nu putem noi privi în urmă la timpuri în care am recunoscut nevoia noastră profundă și am cunoscut ceva din dragostea și harul lui Hristos, și am fost atrași de El? Și apoi, când am văzut negreala inimii noastre, s-a ivit întrebarea; „Este posibil ca El să mă iubească – pe unul așa ca mine?” Noi am dorit să primim siguranță despre partea noastră personală la El; și deoarece El satură totdeauna sufletul flămând, într-o zi am auzit glasul Său ca răspuns la dorința noastră: »Vino la Mine!«

Noi am auzit glasul Preaiubitului – glasul Fiului lui Dumnezeu – care ne cheamă afară din această lume. L-am auzit spunând: »Iarna a trecut, ploaia a încetat, s-a dus«, furtuna, care era deasupra capului nostru, s-a descărcat asupra capului Lui, pe capul Lui încununat cu spini. Și când noi am privit cu credință la Răscumpărătorul nostru înviat, toată frica noastră a fost împrăștiată, ca atunci la ucenici, care L-au auzit spunând: »Uitați-vă la mâinile și la picioarele Mele.« La privirea acestor răni, martori ai morții Sale, în sufletele noastre s-a ars cu fierul roșu adevărul minunat: »El m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine«. În sfârșit noi am putut spune: „El este Mântuitorul meu”, »Preaiubitul meu este al meu«.

Ce bine este să ai această certitudine fericită: „Isus este al meu”. Dar El dorește să ne conducă mai departe, într-o cunoaștere mai profundă a gândurilor Sale cu privire la noi. Noi trebuie să începem la crucea Sa, dar să nu rămânem acolo. Așa ca la ucenici, El vrea să întărească inimile noastre și să le consolideze în istoria de la cruce, prin aceea că El prin rănile Sale ne prezintă un Mântuitor care a murit. Și tot așa, ca la ucenici, El vrea să ne conducă mai departe în credință și să ne lase să auzim mesajul minunat, ca atunci Maria: »Du-te la *frații Mei* și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.« El dorește ca noi nu numai să știm că El este Salvatorul nostru, ci și că noi suntem frații Lui; că Tatăl Lui este și Tatăl nostru și Dumnezeul Lui este și Dumnezeul nostru. Și când inimile noastre sunt coplesite de acest mesaj, atunci putem spune cu bucurie mare: »*Eu sunt a Preaiubitului meu.*«

Ce bine este că eu aparțin lui Hristos și că El este al meu. Dar este aceasta totul? Noi am primit binecuvântări mari de la Domnul: iertarea, justificarea, darul Duhului Sfânt, protecție înaintea judecării și drept la slavă. Noi putem spune cu adevărat: »Binecuvântează, suflete al

meu, pe Domnul și nu uita nici una din binefacerile Lui!« Dar aceasta a fost tot ce L-a determinat pe Domnul să facă această călătorie de la tronul din cer la crucea de pe pământ? Numai pentru aceasta Cel bogat a devenit sărac? Numai pentru aceasta Creatorul lumilor a devenit un străin în țară? Numai pentru aceasta a plâns El în grădină și numai pentru aceasta a suferit pe cruce? Nu a fost nici o altă dorință mai profundă, mai mare în inima Lui, decât numai să-ți dea ție și mie binecuvântări? Ba da! Și noi facem nedreptate inimii Lui mari pline de dragoste, dacă noi măsurăm gloria gândurilor Sale cu privire la noi cu gândurile noastre sărăcicioase cu privire la El.

Dacă vrem să cunoaștem gândurile Lui cu privire la noi, atunci trebuie să privim în urmă la un timp când nu exista pământul, înainte să existe vreo creatură. Din această veșnicie măreață El a privit peste toate timpurile la o veșnicie „viitoare”, și a văzut o mulțime mare de oameni în concordanță cu gândurile inimii Sale și putea să spună despre ei: »plăcerea Mea era în fiii oamenilor.«

Și când El a intrat în timp – adevăr bogat în binecuvântare – El a vindecat bolile noastre și a dezlegat pe cei legați, a dat pâine celor flămânzi și a îmbrăcat cu haine pe cei goi, El ne-a iertat păcatele și a înviat morți. Toate acestea El le-a făcut, dar El a făcut mult mai mult. El nu numai a rezolvat nevoile noastre, ci înainte de toate El a câștigat inimile aceloră căroră El le-a rezolvat nevoile. El a îmbrăcat pe păcătoșii săraci și le-a legat inimile de Sine Însuși. El i-a făcut să recunoască că El era nu numai Mântuitorul lor, că ei nu numai Îi aparțineau, ci dorința Lui era după ei.

Dorința Lui este după noi și de aceea El a devenit un Om sărac, un Om singuratic, un Om obosit, un Om însetat, ca să câștige inimile noastre. Dorința Lui este după noi și de aceea El a suferit, a sângerat și a murit, ca să ne facă ca El. Dorința Lui este după noi și de aceea El revine ca să ne ia la Sine, pentru ca acolo unde este El să fim și noi. Este ca și cum El ar spune, „Te vreau pe tine; Eu aș putea să renunț la bogăția ta, la aptitudinile tale, chiar și la slujba ta, dar la tine nu pot renunța. Te doresc așa de mult, că Eu am devenit sărac, ca să câștig inima ta; te doresc așa de mult, că am murit, ca să te fac ca Mine; te doresc așa de mult, că Eu voi reveni curând după tine.” Și dacă pătrundem în gândurile Lui cu privire la noi, atunci fiecare din noi va striga cu bucurie mare: »*Eu sunt a preaiubitului meu și dorința Lui este după mine.*«

Ce bine este, că eu pe drumul meu printr-o lume a păcatului, a suferinței, a morții și a judecății pot privi în sus la Omul din glorie și pot spune, „El este Mântuitorul meu”. Mult mai minunat este că eu pe drumul meu printr-o lume plină de primejdii și curse din toate părțile pot privi în sus spre Mântuitorul de la dreapta puterii și pot spune, „Eu sunt al Lui”.

Dar ce este cel mai minunat, este, că eu pot spune, „Există o patrie în glorie, care mă așteaptă, și un Om în glorie, care vrea să mă aibă.” El mă dorește așa de mult, că El a plâns pentru mine în zilele când a fost în carne și S-a rugat pentru mine, a suferit pentru mine și a murit pentru mine; și în toate zilele călătoriei vieții mele El trăiește pentru mine; și curând – foarte curând – El vine pentru mine. Și dorința Lui după mine nu va înceta înainte de a mă avea la Sine și eu voi fi ca El. Dar când toți cei răscumpărați vor fi adunați acasă și Numele Lui va fi înscris pe frunțile fiecăruia dintre ei, atunci noi vom cunoaște într-un chip mult mai profund și mai desăvârșit, că dorința Lui este după noi, și El »va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit.«